

MAHOŠ

frýšovský farní občasník

5 1994

DLANĚ

LUDVÍK ASKENAZY

*Lidská dlaň je mapa,
vojenská mapa, plná tajemných značek,
tu běží dálnice, a končí náhle, někde v poli,
říkají jí čára života. Nu, budiž.
Tu zase ponorná řeka, mizí, znovu vyráží,
a tam okresní silnička, málokdy spravovaná,
po které kodrcaly kočáry, dostavníky, landaury
našich dětských knížek.*

*Tu je mez, tu brázda, tu pěšinka v lukách,
člověk se dívá do dlaně a vidí, jak po nich jde,
bosý a malý, s rozbitými koleny.*

*Samá rozcestí, tolik těch rozcestí,
na růžové, věčně se omlazující kůži.
Tu kraj lesa, tu kóta, tu kaple,
tu most, tam tunel, tady slepá kolej
a zase rozcestí...*

*Člověk nemusí být generálem,
aby uměl v téhle mapě číst.
To dovede každý pěšák.*

Říká si: Mapo, kam jsi mne zavedla?

Říká si: Mapo, byl jsem dobrý taktik?

Pracoval jsem, říká, podívejte se na mé ruce.

Zde je mapa mých cest.

Nemohl jsem stihnout všechno.

Když jsem se letos chystal k opravě našeho kostela, zajel jsem si za přáteli do Rakouska, aby mi ukázali, jak to oni dělají, že tam mají kostely i domy tak čistě upravené. Pojezdil jsem řadu kostelů, desítky starobylých klášterů. Nakonec jsme se zastavili u přítele z války, faráře na samých moravských hranicích v Thaya - po našem v Dyji. Je mu už o deset let víc, než mně. "Můžeš si pokojně umřít" říkal jsem mu. "Zanecháš po sobě kostel a vše kolem ve vzorném pořádku." - "Copak to", - říkal pan farář - "ono je vždy snadnější dávat do pořádku kostely, než dávat do pořádku duše." Mě pravdu ten bálavský Otec Florian. My tu už za mého působení dáváme kostel do pořádku po druhé. Tentokrát podle všech nejnovějších památkářských poznatků, jak vyzrát na zavlněné staré zdivo. Pání řemeslníci, zedníci, i všichni z vás, co jste přicházeli pomáhat, byste mohli vypravovat, jak jsme se poctivě snažili zabezpečit kostel na další čtvrt - nebo půlstoletí.

Ale je mnohem snadnější dávat do pořádku kostel, než dávat do pořádku farnost, udržet farnost živou.

Milí farníci, já se dnes raduji proto, že důvěřuji, že tento líbezný kostel nám bude velkým pomocníkem při snaze dát do pořádku i farnost.

Věřím, že tento kostel bude v celém kraji pod Žakovou horou působit jako maják, jako oáza či ozdravná, jako hostinec.

Maják, ten dává celému kraji neustále spolehlivé signály. Svítí všem, kdo hledají orientaci. Tyto signály, které vysílá maják chrámové věže do celého okolí, pomáhají lidem najít správný směr jejich života, směr k pravdivosti, smířlivosti, k laskavosti, jak nám to dnes ve svém listu zdůrazňoval svatý Pavel.

Pak je tu funkce chrámu jako oáza. My nejme pouštní lidé, jako byli ti bibličtí, i z pralesní pustiny už nám zbyl jen malý kousek, ale funkce zotavovny, ozdravnovny, rekreačního centra, tu známe dobře. Tím vším tedy má být chrám uhoněnému, znejistělému člověku dnešní doby. V něm je zdroj bezpečí, nové síly, nové důvěry.

A funkce hostince? Hostinec je dům otevřený pro každého. Nemí to uzavřený, exkluzivní klub jen pro členy určité společnosti. Nekonají se tu představní na vstupenky. Každý kolemjdoucí může vstoupit, - dnes už bohužel jen v době bohoslužby, když je otevřeno.

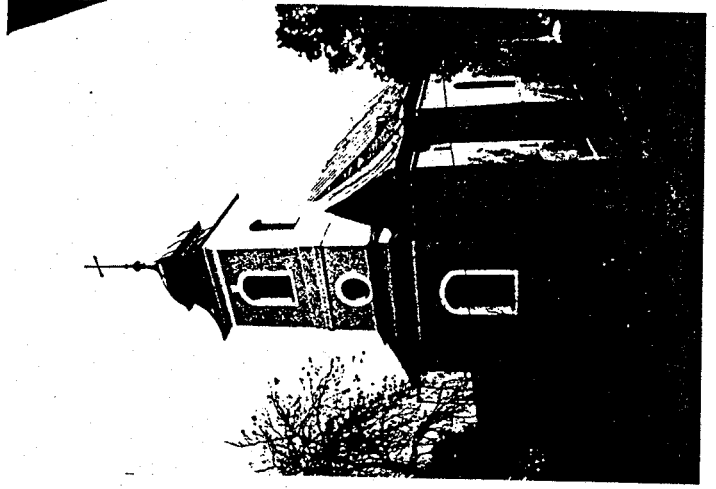
Každý hledající zde může navázat kontakt, setkat se v rozmluvě, nebo jen ztišeně naslouchat Božímu slovu.

To je tedy důvod, proč jsme se pečtili s opravováním tohoto chrámu, proč vynaložili statisíce - (jeden statisíc nám dosud schází). Stojí v tomto kraji lesů, samot a dlouhých cest tento chrám už po staletí jako maják, jako zotavovna, jako hostinec pro všechny kolemjdoucí. A chceme, aby tuto službu dnešní společnosti konal dál. Dobře víme, že dnešní lidé tuto službu bu potřebují snad víc, než kdy dřív.

Pojďme tedy dnes Bohu poděkovat za všechny, kdo jste ke zdanu tohoto dobrého díla přispěli. Pojďme prosit, aby se náš chrám stal vskutku všem majákem ukazujícím cestu, místem útočištěm k zotavení mysli i srdce.

Amen.

K. Sima, bch

Co požáru fary

V předminulém čísle jsme popisovali požár staré fary 27. května 1911. Co se tedy dělo po požáru? Farář Jen Šoupal bydlel dále ve vyhořelé budově bez střechy, kam při dešti zatíkal. Záhy se rozběhl obligátní úřední postup jednání o opravu fary. Hlavním nástrojem jednání byly při něm tzv. komise, přesnější komisionální jednání. Jedna taková komise se sešla 17. června 1911. Na ní se projevil rozpor, který se stal pro celý další proces opravy fary osudným. Farář se totiž dostal do sporu s kostelním konkurenčním výborem (výbor farníků spravující finanční záležitosti farnosti) o další osud zdevastované a bydlení nevyhovující budovy.

Nejprve okresní lékař označil budovu za nevhodnou pro bydlení. V této situaci se konkurenční výbor rozhodl opravit stávající budovu a stavět faru do patra. Farář byl spíš pro novostavbu na jiném místě. Podobně to vypadlo i při komisi, která se konala 20. ledna 1912. Farářův názor zde zastávali i úředníci místodržitelství. Zdi byly totiž vlhké, podlahy brzy hnily, v zime se fara těžko vytápěla a nevyhovující byla i poloha chlívků na dvorku. Přestavbu do poschodí vypočetl p. inženýr Schütz na 18 000 K, novostavbu pouze na 14 000 K, přesto konkurenční výbor trval neústupně na svém, předseda p. Janiš dokonce prohlásil, že vyhořelá fara je cenný objekt a bylo by škoda ji bourat.

Farář Šoupal zatím jednal na místodržitelství o svém plánu postavit faru na druhé straně kostela a lépe ji chránit proti chladným větrům. Získal dokonce od různých církevních i politických hodnostářů příslib subvence na stavbu. Stará fara byla zatím pokryta provizorní prkny a lepenkou a to na příkaz okresního hejtmanství, protože do budovy zatékalo.

Záležitost se dále protahovala a při schůzi na okr. hejtmanství se náhle změnilo stanovisko konkurenčního výboru, dohodou to však nepřineslo. Výbor ústy p. Janiše navrhol zbourat starou faru a na jejím místě postavit novou za předpokladu, že farníci dostanou subvenci. Farář namítal, že by po dobu stavby neměl kde bydlet a shrnul důvody, které p. Janiše vedly k tomuto stanovisku takto: "...a to pro osobní zájem p. Janiše, který se bojí, kdyby se nynější farní budova pro- dala, že by se v ní usadil nějaký obchodník konkurent jemu nepohodlný. Není to minění všech členů výboru zbourati ry- a í

faru." V roce 1913 se podařilo zakoupit od p. Jilka pozemek na druhé straně kostela proti škole a o budovu staré fary projevil zájem za 1.400 K Vincenc Šobotka, zednický polír z Fryšavy. Když se pak po tvrdém boji podařilo přesvědčit i zástupce přífařených obcí o vhodnosti plánu p. faráře Šoupala a začal se shromažďovat materiál k stavbě nové fary, vypukla světová válka, která započítí stavebních prací zne- možnila. Zdálo se, že Fryšavě není nová fara přisouzena.

Miroslav Kružík

Letní tábor

Letos jsme se rozhodli, že připravíme našim mladším detem tábor. Nejdříve jsme nevěděli, kde se bude konat, ale nakonec jsme dostali nabídku od našeho pana faráře, že by se náš tábor mohl uskutečnit u něj na chalupě v Harech u Žďaru. Chaloupka je to útulná a ten dvorek před ní ještě lepší.

Naš tábor začal 10.7. 1994. Sraz byl v 15.15 hod na faře. Sešli jsme se všichni, i když někdo dojížděl. Jeli jsme autoousem do Žďaru a odtud jsme se dopravovali různými způsoby. První odpoledne proběhlo v klidu, přestože se večer jedná naše spoluvodoucí "ztratila", ale my jsme ji našli. Druhý den jsme se procházeli po Harech a obdivovali jsme místní krásy. Odpoledne se uskutečnila "hombá za pokladem". K pokladu došli všichni, i když někteří měli malé i větší problémy. Večer jsme spali jako zřezená. Další dny jsme hráli různé hry, děti se učily nejdůležitější tábornické dovednosti. Jedem večer došlo i na oheň. Zpívali jsme při kytáře, soutěžili jsme o to, kdo bude "nejlepším hejčkem" a předváděli jsme různé scénky. A ta jediná scénka nám vznikla nápad, že bychom ji mohli zahrát ve velkém. Měla název Mrazík. Následující den jsme věnovali nacvičování této hry. Večer jsme dostali telefonát. Volala máma "hýsiema", ale my vedoucí jsme věděli, že je to překvapení naší farmy miádeže. Druhý den byl hotový zmatek. Všichni pilně uklízeli, leštili, umývali, až přišla ta osudná hodina. Všichni jsme se kiepali strachy, aby na nás děti nepoznaly, že je to připravené. Najednou se ozval tlukot na vrata. Šli jsme otevřít a byli to oni. Podle hlasu však děti poznali o koho se jedná. Museli jsme nastoupit na dvůr, kde probíhala prohlídka vlesů, nehtů, decnu a čistoty rukou. Po prohlídce přijela návštěva ve složením pana faráře, sestry Lídy a spol. Zahráli jsme Mrazíka, který se všem moc líbil. Zapálili jsme oheň, opékali buřty a zpívali až do noci.

Myslíme si, že se nám tento tábor povedl a příští rok bychom chtěli uskutečnit něco podobného.

Jana Musilová a
Redka Fialová

DNES JDU K TOBĚ, PANE MŮJ

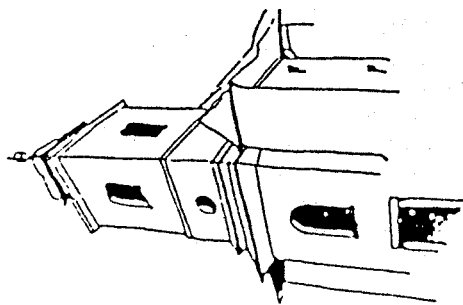
A7 (v repetici) D D7+
1. Dnes jdu k to-bě, Pa-ne můj, E mi E mi 7
tak jak ty mne zveš a chvá-lím tě. Dnes jdu G6 E mi 7 A7
k to-bě, Pa-ne můj, tak jak ty mne zveš a D7+
chvá-lím tě. Dnes jdu k to-bě, Pa-ne můj, E mi E mi
tak jak ty mne zveš a vzý-vám jmé-no tvé, D H mi E mi A7 D
chvá-lím tě. vzý-vám jmé-no tvé.

2. /: Staré hřchy odhodíme, Ježíš přišel k nám,
více chvalme ho! /:

Staré hřchy odhodíme, Ježíš přišel k nám,
více oslavujme ho, chvalme ho, oslavujme ho.

3. /: K Ježíši se přiblížme, ruce zvedněme
a chvalme ho, /:
k Ježíši se přiblížme, ruce zvedněme
a oslavujme ho, chvalme ho, oslavujme ho.

INFORMACE

Nejsem prázdniny jsou už pryč, ale jsou za námi i první dva měsíce školního roku a my, temátkrát oprozděná, vydáváme páté číslo našeho občasníku. Přestože jsme si již přivklí na nový vzhled našeho kostela, ještě se vrátíme k jeho opravě.

Náš kostel nemá už dřevě okapy a oloupanou omítku. Ami vevnitř už nejsou ošklivé mokré mapy na zdi. A komu za to vděčíme? Nejvíc našemu panu děkanovi, který to riskl a pustil se do této náročné akce. Vděčíme za to zednické firmě, matěračům a klempířům. Díky patří všem, kdo otloukali kostel zvenku i zevnitř, všem, kdo uklidili a odvezli všechna nepořádek, těm, kdo stavěli a uklízeli lešení, hesličskému sboru za ostříkání venkovních zdí, těm, kdo pak provedli generální úklid v kostele. Hlavně bychom však chtěli poděkovat panu Zdenku Buchtovi, který zde strávil nejvíce času. Ještě jednou děkujeme všem, kdo i sebedmenší částkou na opravy přispěli.

Do finančních potíží jsme se ale i přesto dostali, a to proto, že jsme na doporučení pam. úřadu z Brna volili opravu z kvalitnějšího materiálu (omítka Profit a barva Silet). Provlhlou omítku jsme otloukli až na kámen a nechali vyschnout. V průběhu této práce se ukázalo, že kostel je v dolní části zomítán cementem, vpředu až do výše 4 metrů. Omítku z cementu jsme na pokyn památkového úřadu otloukli, což byla práce zdlouhavá a úmorná. Okapové rýpy jsme uždělali měděné.

Původní orientační rozpočet na opravu tradičním způsobem z místního materiálu činil 100 000 Kč.

Skutečné náklady na opravu však činí 462 730 Kč.

Na úhradu získáno sbírkami v kostele24 000,-
dary různých osob246 000,-
dary různých podniků..... 98 000,-

celkem uhrazeno 368 000,-

Scházející zbytek činí 94 730 Kč a je prozatím kryt půjčkou.